

[Ministeren for Landbrug og Fiskeri.]

der her er Tale om. Det er vel ogsaa saadan — jeg er ganske vist ikke sagkyndig —, at der kan være Tale om, at visse Sygdomme spredes, hvis vi ikke har en effektiv Kontrol.

§ 11 og de Erfaringer, vi har med Hensyn til denne Paragraf, kan vi komme tilbage til i Udvalget, men jeg vil dog gøre opmærksom paa, at § 11 her ikke fremtræder som noget nyt. Det er den gamle Bestemmelse, der er foreslaaet uændret i det her foreliggende Lovforslag, og naar den foreslaaet uændret, er det, fordi jeg ikke nogetsteds ved de Møder, vi har haft med de i denne Lovgivning interesserede Organisationer, har mødt Ønske om, at der skulde ske en Ændring. Hvis Organisationerne mener, at de kan overtage dette Arbejde, gaar jeg meget gerne med til det. Paa den anden Side er jeg ikke slet saa begejstret for at fortsætte med en Lovgivning, i Kraft af hvilken visse Afgifter danner Grundlaget for, at Organisationerne er i Stand til at opretholde deres almindelige faglige Arbejde. Blicher det Tilfældet, gør man i Virkeligheden gennem Lovgivningen visse Organisationer interesserede i at beholde Monopolerne paa Statssalg.

Aage Fogh: Allerførst et Par Bemærkninger i Forbindelse med Spørgsmaalet om Kvaliteten før Krigen og nu. Her maa man ikke glemme, at i 1939 havde vi en Ægproduktion paa 117 000 t, i 1943 var den gaaet ned til 26 000 t, og nu er den gaaet op til 45 000 t. Det vil altsaa i Praksis sige, at de Producenter, der er gaaet ud af Markedet, enten er dem, der havde Ægproduktionen som Erhverv, eller de mindre Jordbrugere, der havde en forholdsvis stor Hønsbesætning paa deres Brug. Da de mistede Mulighederne for at faa Korn, blev begge disse Grupper slaaet ud. Det er ganske naturligt, at netop disse Grupper har været Leverandører af meget gode Æg, for for dem var det et Erhverv, og derfor var de interesseret i at levere det bedst mulige. De, der blev tilbage, var dem, der har det som Nebengeschäft, og det kommer til at præge de Æg, som bliver leveret. Jeg tror derfor, at den Dag, vi faar mere Korn til Raadighed og dermed en større Produktion, vil Kvaliteten automatisk forbedres. Selvfølgelig er jeg enig i, at vi skal gøre, hvad vi kan for at faa det helt rigtige frem.

Saa er der § 10. Ministeren siger, at Avlsarbejdet er uhyre vigtigt, og det er jeg ganske enig med Ministeren i, men hidtil

har det dog her i Landet i det væsentligste været saadan, at vi har overladt Avlsarbejdet til de enkelte Producenter. Da jeg hørte Ministeren tale, kunde jeg ikke lade være at mindes en Episode, jeg var ude for under forrige Valgkamp. Da jeg ikke rigtig kunde forstaa Princippet i Socialiseringsprogrammet, sagde en af mine Modkandidater: Jeg kan ikke begribe, at du som Landbrugskonsulent ikke kan forstaa det, for det er jo kun det samme, I har villet med jeres Kontrolforeninger o. lign. — Det er vistnok fuldkommen fejlagtigt, for det, vi vil med Kontrolforeninger, er at gøre opmærksom paa, hvor de gode Dyr findes, men naar de er udpeget, maa Folk selv om, hvorvidt de vil bruge dem eller ej. Hvis der derimod staar en Bestemmelse om, at man *skal* bruge de gode Dyr, er det efter min Mening Socialisering. Nu er vi naaet dertil med Hønsene, at man i Kraft af § 10 kan lægge det saadan til Rette, at man ikke alene udpeger, hvor de gode Dyr er, men fra Ministeriets Side ogsaa siger: I maa ikke bruge andre end dem. — Det synes jeg ikke, man skal gøre. Man skal opdrage Befolkningen til selv at vælge mellem det gode og det onde, og man skal gennem Organisationerne lægge det saadan til Rette, at vi gennem vore Avlscentrer kan udpege de gode Dyr og sige til vore Medlemmer: Dér er de. Men ønsker Medlemmerne ikke at købe dem, maa de have Lov til at være fri. Derfor vil jeg tro, at man kunde undvære § 10 i Loven.

Jeg tror, det vil være forsvarligt at overlade de Penge, som flyder af § 11, til Organisationerne. Jeg kan ikke forstaa, at Organisationerne ikke allerede har meldt sig med Ønske om at faa Raadighed over Midlerne, saa at de selv kan forestaa Ledelsen. Tænk, hvilket fortrinligt Arbejde her kunde gøres, hvis de tre Organisationer, der har Hovedinteressen, Fjerkræavlerforeningen, Landboforeningerne og Husmandsforeningerne, i Fællesskab organiserede det og hele Landet var inddelt i Distrikter, og der i hvert Distrikt var en Konsulent til at varetage disse Interesser! Konsulenten skal bo, hvor Arbejdet foregaar, og ikke, som hvor Staten organiserer det, bo i København og en Gang om Ugen rejse frem og tilbage ligesom de Handelsrejsende. Jeg tror, det vilde være uheldigt at komme ind paa noget saadant, og derfor vil jeg benytte Lejligheden til at lægge Ministeren stærkt paa Sinde at faa foretaget en Ændring.

Ministeren for Landbrug og Fiskeri (Erik Eriksen): Jeg gør maaske klogt i at spare paa Stemmen, men jeg vil gerne sige